

GLAS

SLOVENSKE
KULTURNE
AKCIJE

Mesečno poročilo. Izda-
ja tajništvo, Granade-
ros 61, Buenos Aires

LETO I. ŠTEV. 7

SEPTEMBER 1954

NADALJNI KULTURNI VEČERI

O Meštrovičevi razstavi dne 27. junija sta poveličujoče pisali tudi tukajšnji v kasteljansčini pisani reviji „Criterio“ in „Lira“.

Na XI. večeru 15. julija, ki je bil posvečen arhitekturi, sta v prvem delu predavala gg. Milan Volovšek in Marijan Marolt, v drugem delu pa je bilo nekaj filmov. G. Volovšek je govoril o arhitekturi kot umetnosti prostora in je na koncu pokazal serijo skioptičnih slik iz moderne severnoameriške arhitekture. G. Marolt je v svojem predavanju podal pregled dela, ki ga je izvršil arh. Plečnik v svojem bogatem življenju, in pojasnil, v čem vse je mojstrova pomembnost za slovensko arhitekturo; tudi to predavanje so zaključile skioptične slike iz Plečnikovega opusa. — Filmi v drugem delu so pokazali: 1. arhitektonski razvoj pariških trgov; 2. vrtno in dvoransko arhitekturo Versaillesa in 3. staro pa novo arhitekturo New Orleansa. Udeležencev: 60. Francoska in ameriška ambasada sta posodili še večje število filmov o arhitekturi, ki so si jih nekateri člani ogledali prihodnji dan.

Pregljevo žalno igro „Azazel“ je igral gledališki odsek 22. in 25. julija kot XII. in XIII. kulturni večer dvakrat. Ogledalo si je nad 200 ljudi (kapaciteta dvorane 112). Prireditelj g. Marijan Willenpart je združil v štiri slike dramo Magdalene in Judeža, izločil mnogo postranskega dejanja in obeležja ter postavil dramo ne ravno v sedanjost, pač pa jo z nekoliko stiliziranimi sodobnimi kostumi prilagodil sedanjemu gledanju. Režiral je Willenpart.

ZADNJI KRAJEC

NOVA WILLENPARTOVA DRAMA

Po presenetljivo lepi in izbrani razstavi slovenske izseljske grafike in risb slovenskih likovnih umetnikov v tujini, nam Slovenska kulturna akcija pripravlja zdaj novo presenečenje — krstno predstavo nove izvirne drame Marijana Willenparta „Zadnji krajec“. Uprizoritev te tridejanke, s katero se Willenpart, ki smo ga do zdaj poznali samo kot zrelega režiserja in dognana igralca, dostojno uvršča med novejše naše dramatike, bo nedvomno lep dokaz plodnega in zrelega prizadevanja kulturne akcije, ki ima prav med svojimi prvenstvenimi nameni pospeševanje in rast izvirne slovenske umetnosti.

Willenpart je v emigraciji izrazil predstavniki in dedič Osip Šestove režijske in igralske smeri. Vnet častilec Stanislavskijeve šole in mojstrov ruske drame iz polpreteklosti se temu duhu v svoji prvi drami, ki jo bomo gledali, ni izneveril. Enako kot v režiji in igralskem oblikovanju ga tudi pri ustvarjanju drame predvsem zanima vidno, stvarno življenje, ki se odigrava v okolju, kjer živi; ne v njem samem, kar bi bilo morda tipično za avtorja francoske ali angleške šole, marveč vse bolj v osebah, ki jih v svoji domišljiji ustvari in katerim realistične vzore poišče v življenju, ki ga z očmi prodornega psihologa dan na dan krog sebe gleda. Liki kronistu, ki je ujel svoj čas, z dletom dramskega napona kleše podobe naše povojne emigracije, katerih vsaka, četudi na vid povprečna, skriva v sebi globoko dramo preteklosti, ki se le prevečkrat šele v naših letih razvije do svojega viška in svojo dopolnitev dožene v očiščenju, kot nam to izkazuje „Zadnji krajec“. Ni predrznost, če Willenparta in njegovo dramsko snovanje označimo za nekšen povojni slovenski neorealizem, ki smo ga doživljali ob povojnih italijanskih, morda tudi francoskih filmih in nekaterih dramah, pa ga v slovenski literaturi in tudi v dramatiki dozdaj še nismo zaznali. Medtem ko Kociprovo „Svitanje“, ki smo ga gledali pred dvema leti, navkljub svojemu sodobnemu, realističnemu okviru le ne more prikriti prvotnih pol utopističnih, pol metafizičnih osnov, ki so krepko očit izraz avtorjeve idealistične umetniške smeri, nas Willenpartova drama postavlja v središče našega emigrantskega življenja samega; življenja, ki je v svoji le prevečkrat kruti stvarnosti skoraj brez sanj, brez prave poezije, v boju za vsakdanji kruh, v štrobotu tovarniških strojev, v

PISMO IVANA MEŠTROVIČA

Slovenska kulturna akcija — Granaderos 61 — Buenos Aires

Gospodine predsednice,

hvala Vam na Vašem pismu, koje ste mi poslali u ime Slovenske Zajednice povodom male izložbice, koju ste upriličili u saradnji sa mojom kćerkom. Isto tako Vam hvala na poslanim mi Vašim publikacijama, sa kojima ste tako ljubazno i simpatično popratili tu priredbu.

Mene veseli, ako je to tamošnjim Slovencima dalo nekog zadovoljstva i povoda, da se sretnu sa svojom hrvatskom braćom.

Žalim samo, da izložba nije mogla biti većega opsega, budući je moja kćerka imala samo nekoliko stvari.

Molim Vas, da sa svima Vašim članovima primite moje iskrene pozdrave sa onom našom starom:

(Slovenac i Hrvat — za uvijek brat i brat.

I. Meštrović l. r.

Igrali so Mirjamo iz Magdale Nataša Zajc, Judó iz Kerioa Nikolaj Jeločnik, Suzano Ema Bleje, Lijo Lojzka Stojdohar, Asima Maks Nose, Joela Maks Berštnik, dva molilca Tine Kovačič in Miro Oman. — V torek po predstavah, 27. julija, se je vršil v tajništvu SKA diskusijski večer o priredbi in predstavi. Diskusije se je udeležilo 18 oseb; h koncu je prišel še g. Dinko Bertonec, ki se je ta dan vrnil v argentinsko prestolico s svoje ture na Daulaghiri in je navzočim opisal svoje vtise s poti in zlasti z ekspedicije na Himalajo. — O predstavi je napisal obširno oceno dr. Jože Krivec v „Svobodni Sloveniji“.

XIV. večer je bil prestavljen za tri dni na prvi avgust, ko je družba „Slovenia-film“ vrtila isti film „Tatovi koles“, ki je bil predmet razglabljanj o tem, ali je film umetnina zase ali pa izdelek s pomočjo umetnosti. S to navezo na prejšnjo predstavo so se stroški sicer zmanjšali, a zmanjšala se je tudi udeležba (40), ker je bila ura prejšnje predstave ugodnejša. Predavala sta č. g. Vinko Flek in g. Janez Jeločnik in zastopala precej različni stališči, ki bi izzvali lahko uspešno diskusijo, da ni pozna ura tega preprečila.

12. avgusta se je vršil XV. večer, ki je bil drugi filozofski. Vodil ga je univ. prof., dekan teol. fakultete dr. Ignacij Lenček kot vodja filozofskega odseka. V uvodnem govoru je dr. Lenček orisal delo voditelja beneških Slovencev mons. Ivana Trinka, o čigar smrti so malo prej prišle vesti v Argentino. Govornik je očrtal vsestransko delo velikega Slovenca, poudaril pa, da je bila prav filozofija, ki ga je vodila in da mu je prav ugled znanstvenika omogočal še kolikor toliko mirno delovanje pod najneugodnejšimi pogoji narodnostnega življenja beneških Slovencev. O temi „Idejni temelji medsebojne strpnosti“ je predaval dr. Vinko Brumcn. Isto snov je obdelal kot koreferent s pravnofilozofskega stališča g. Božo Fink. Izmed 56 udeležencev se jih je 12 oglasilo k diskusiji, ki je izzvenela v želji po pogostejši priredbi filozofskih večerov.

Ker je morala SKA zaradi težav s prostorom razstavo slovenske izseljenske grafike preložiti, se je na dan, ko je bila razstava napovedana, vršil drugi diskusijski večer, tokrat o prvi številki revije „Meddebeje“. (19. VIII., 17 oseb.)

Novačanov večer nosi v tej seriji prireditve številko XVI. Bil je odlično pripravljen, pa premalo

prekletstvu materialistične naglice zvesta podoba in zrelo časa, v katerem živimo.

Navkljub trdi tegobi naše izseljenske tragike, ki ni v tem, da smo od doma šli, marveč v tem, da svojim mladostnim idealom ne najdemo plodnih tal v tujini, pa zna Willenpart najti pridih božje človečnosti in odgovornosti poslanstva človekovega na zemskem planetu. Četudi drama očituje v svoji zasnovi in obliki stvarnega realista, se avtor vendarle ne more ogniti v nje izpeljavi splošnemu hotenju modernega človeka, ki iz materialistične utesnjenosti in dušljivosti nujno teži k višjim, nadčasovnim ciljem, ki so: globoka vera v lepše življenje onstran, v nevidni, a vendar resnični božji svet izven tesno omejenega vidnega sveta; ljubezen slednjič, ki vse odpusti, vse uravnava, vse zedini, vse odreši. Ne Andrej, kot bi kdo mislil na prvi pogled; Karla marveč, Andreja slikarja, invalida iz časov domovinske vojne žena, je izrazita podoba te nove stvarnosti, ki teži iz materialistične preteklosti v prostost duhovne dopolnitve ob bojnem možu. Žena, ki ve, da je nje prvenstveno in najvišje poslanstvo na tem svetu odrešenje moža, za vsako ceno, brez izbire sredstev — tipična poteza realističnega oblikovalca povojnih let — najde slednjič zadoščenje svojemu naponu in hotenju v odpuščanju, ki ob sklepu drame oznanja srečni, dvigujoči konec. Andrej spet, človek, ki je njega dni zgrabil za puško, ker je „tako veleval domovine ukaz“, se ob novih vprašanjih izseljenstva znajde pred trdim dvomom o plodnosti in brezplodnosti našega boja, vprašanje tako lastno vsem, ki žive v utvari, da so z bridkim porazom v orožju vse izgubili. Frenk, materialist, kramar in mešetar, ki nehote, kot po usodni sili gnan razkrije s svojim vstopom v življenje obeh slovenskih zakoncev v Argentini strahotno dramo pred desetimi leti domá, pa navkljub svoji zagledanosti v denar in goji dobiček vendarle še odkriva v sebi človeka, ki mu tegoba in nesreča bližnjega ni prazna marnja. To so trije vodilni značaji Willenpartove drame, ki zvesto drže zrelo našim izseljenskim revam in ujamam, pa nam hkrati dajejo lep in vzvišen nauk i o poslanstvu človekovem v naših dneh, a še posebe o poslanstvu slovenskega izseljenca povojnih let.

Nesmiselno bi bilo govoriti o vsebini drame, ki bo nedvomno z odrskih desk mnogo bolj prepričala kot po besedah še tako zgovornega opisovalca. Gledalce sam bo v nji našel zanimiv primer, nov v slovenski dramski literaturi, kako vsakdanje življenje na bregovih južnega morja ubrači v sozvoč vekovitega slovenskega čutenja, ki navkljub kruti oddaljenosti od domače grude še po dolgih letih odmaknjenosti ne mine. Prav v tem je morda največja vrednost novega slovenskega dramskega dela, ki je hkrati vsečloveško, moderno, a vseeno nič manj slovensko in naše. In prav v tem je med nami Willenpart prvi, ki je neustrašeno segel v jedro naših izseljenskih vprašanj, ki brez pomišljanja na bolečine in razočaranja odkriva pokrove zaprašenih skrinj, da iz njih, sredi vse umazane navlake in jedke preteklosti, izbrska bisere, ki tudi izseljenskemu slovenskemu človeku prinašajo pridih pomladi in mu znanijo sončne dni.

NIKOLAJ JELOČNIK

obiskan (46 ljudi). Nekaj bo temu vzrok, da so se obiskovalci kulturnih večerov začeli omejevati na teme, ki jim bolj ležijo, nekaj pa na tem, da so nastopile na tukajšnjih poštah zamude in so osebe izven članstva, ki so bile povabljene že k filozofskemu večeru, kot one za ta večer dobile vabila šele teden in več po večeru. Pročelje dvorane, kjer se je vršil spored, je s strani poudarjal Ahčinov kip pesnika. Pozamezne točke je uvajala primerna glasba. Vodja literarnega odseka g. Zorko Simčič je — neviden ob slikah — s spomini na srečanja s pokojnim pes-

nikom pokazal Novačana bolj kot človeka, medtem ko je dr. Tine Debeljak, čigar predavanje je prebral tajnik SKA, poudarjal idejni razvoj njegovega umetniškega ustvarjanja in ga po vrednosti ocenil. Vmes je g. Mirko Rojak recitiral Debeljakovo odo o Novačanu, za zaključek prvega dela pa Pavci Maček tri še neobjavljene sonete za Peti Evangelij. V drugem delu je bila glavna točka izvedba dveh prizorov iz „Friderika Celjskega“, pri čemer so sodelovali Nikolaj Jeločnik, Tine Kovačič, Marijan Marolt, Maks Nose in Marijan Willenpart.

V petek 3. septembra ob pol 8 se je začela kot XVII. letošnja prireditelj razstava slovenske izseljenske grafike. Razstavljenih je bilo 70 umetnin: lesorezov, linorezov, suhih igel, monotipij in risb. Zastopani so bili France Gorše s 7 deli (6 risb in en linorez), Aleksa Ivanc s 15 (9 monotipij, 2 risbi s tušem, 4 lesorezi), + Marijan Koritnik s 6 (perorisbe, deloma lavirane), Božidar M. Kramole z 20 (4 suhe igle, 16 linorezov) in Bara Remec z 22 deli (6 lesorezov, 7 linorezov, 2 monotipiji in 7 risb, največ v tušu). Predsednik je pri začetku pozdravil mater pokojnega Koritnika go. Antonijo, člana narodnega odbora dr. Cejestina Jelenca, urednika dr. Nikolića in Krošlja, poudaril pomen razstave in dal besedo g. Maroltu. Le-ta je v svojem predavanju najprej opisal grafične tehnike, nato pa podal najprej kratek zgodovinski pregled svetovne in obširnega slovenske grafike. Nato je odprl predsednik g. Jurčec razstavó, ki so jo uredili gg. Bara Remec, Franc Ahčin in Marijan Willenpart s pomočjo Janeza Peršuha in Nikolaja Jeločnika.

Med gosti, ki so si razstavo ogledali, moramo omeniti še go. Marico Meštrović-Pelicarić, go. Franjo Golob, dr. Šimu Pelicarića, pesnika Viktorja Vido, člana narodnega odbora Miloša Stareta, Rudolfa Žitnika in dr. Franca Bajleca ter dekana teol. fakultete dr. Ignacija Lenčka. Razstava ni dosegla pričakovanega obiska,

kajti k-ta ni presegel dosti številke 130, pač pa je bilo prodano razmeroma čedno število umetnin: 16. Hrvaški gostje so obžalovali, da nismo povabili njihovih rojakov, ki bi gotovo prišli v večjem številu.

Obiskovalcem so dajali pojasnila o posameznih umetninah gg. Ahčin, Jeločnik, Marolt in Peršuh.

KNJIŽNICA SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

V 4 mesecih, odkar je pričela v začetku maja t. l. zbirati knjige, pa do konca avgusta t. l. je narastla knjižnica na 302 knjigi in lepo število revij. — Knjige so lastniki akciji največ posodili in sicer 258 po številu, 44 so jih pa člani in prijatelji darovali. Posodili so knjige gg. Ahčin Franc, prof. Geržinič Lojze, Glavač Fr., Homan Pavle, Jeločnik Nikolaj (največ), Marolt Marijan, Oman Miro, Rozman Branko, Simčič Zorko, Škerbec Jože, Willenpart Marijan. Darovali so jih gg. Gobeč Edi, Glavač Franc, Jeločnik Nikolaj, Jurčec Ruda, Lenček Lado in Ogrizek Dore. Najdragocenejši dar je pač 17 zvezkov zbirke „Le monde en couleurs“, ki jo izdaja v Parizu slovenski založnik Dore Ogrizek. Njegova umetniško in vsebinsko doznana izdanja uživajo mednarodni sloves. O njegovem kulturnem delu bomo prinesli poročilo še na drugem mestu. G. Ogrizek je poslal knjižnici v dar

tudi tri zavoje raznih francoskih revij: „Plaisir de France“, „Geographia“ in druge. Dar g. Gobca iz USA obsega 13 angleških, francoskih in nemških knjig. Po dragocenosti knjig je pa na drugem mestu dar g. Lenčka.

Po snovi so 4 knjige etnografske vsebine. Filozofskih je 25. Z gledališko teorijo se jih peča 5. Največji je oddelek L = literatura, kjer so pa vpisana vsa dramatska dela, literarna znanost in zgodovina, jezikoslovje in bibliografija. Najtehtnejša sta pridobitev 4 knjig slovenske bibliografije za čas od 1954 do 1950 (posodil prof. Geržinič) in skoraj kompletni Shakespeare v slovenščini (Jeločnik). Muzikološke knjige so 4, naravoslovni 2, pravni 2, socialno-gospodarska 1, umetnostnih in umetnostno-zgodovinskih je 34, zemljepisnih, topografskih in potopisnih 23.

Naslove knjig bomo objavljali v „Glasu“, kolikor bo prostora. Prosimo člane in prijatelje, naj nam še nadalje darujejo in posojajo knjige. Ustvarjalne in redne člane obenem vabimo, da se knjižnice poslužujejo.

Nadalje prosimo lastnike knjig, katere morejo služiti našim kulturnim delavcem pri njihovem delu, naj nam javijo naslove knjig, ki so jih pripravljali od časa do časa posoditi ali dovoliti vanje vpogled. Doslej sta se naši zadevni prošnji že odzvala gg. Pernišek Franc in Škerbec Jože.

Četrtek 16. in nedelja 19. septembra 1954, obakrat ob pol osmih zvečer v župnijski dvorani Ramos Mejía

KRSTNA PREDSTAVA

MARIJAN WILLENPART

ZADNJI KRAJEC

Drama v 3 dejanjih. Režira Marijan Willenpart.

O s e b e :

ANDREJ MLAKAR	Marijan Willempart
KARLA, NJEGOVA ŽENA	Nika Iglíč
GOSPA KERNOVA	Ema Blejc
FRENK PODLOGAR	Maks Borštnik
ANICA BERNIK	Nataša Zajc
ZDRAVNIK	Slavko Adamič
TONI	Boštjan Petriček

Godi se v Buenos Airesu v današnjih dneh. — Daljša pavza po 1. dejanju. Vstopnice v predprodaji na Granaderos 61 in Alvarado 350, Ramos Mejía.

MERTIK

ZBIRKA SEDMIH NOVEL PISATELJA DR. STANKA KOCIPRA,
Z UVODOM DR. TINETA DEBELJAKA.

Mértik je z zrnjem plačana mezda mlatičem, honorar v naravi, bi rekli. Pri Kociprovi knjigi bi dejali, da je to v prelestni prleški naravi plačan, — ne plačan, ampak podarjen pisatelj dar svojim rojakom za mejo.

V uvodu pravi dr. Tine Debeljak, da je Kociper najslikovitejši slikar Slovenskih gor. Z njim prihaja v slovensko književnost dober človek in to tam, kjer so vanjo vstopali doslej samo razvratneži in zločinci... Ljudje iz knjige „Mértik“ so po Debeljaku čudovite demonstracije malega človeka za človeško veličino in vrednost. Beda viničarjev, podobna naši, a vkljub bedi dobrota v duši! Kaj more biti izseljencu, ki gostuje na tujem, bolj sorodno?

Zato je morala ta knjiga iziti, kajti predstavlja most iz domovine v naš novi svet. Kociprov jezik pa je narodni zaklad, kot ga tako dragocenega, nihče drug ni prinesel s seboj.

(Iz „Glasa“, št. 5—6)

Naročniki knjižnih izdanj Slovenske kulturne akcije morejo dvigniti knjigo ali v pisarni na Granaderos aji pa pri kulturnih večerih, ne pa pri prodajalcih. Izven Argentine jo dobe pri poverjenikih oziroma po pošti.

Za nenaročnike je cena broširane knjige 20 pesov, 400 lir, 1.60 dolarja, v platno vezane 25 pesov, 800 lir, 2 dolarja; v usnje vezane 30 pesov, 1000 lir, 2.50 dolarja.

ODMEV „MEDDOBJA“

Pisatelj Karel Mavser je objavil v „Ameriški domovini“ z dne 26. avgusta t. l. obširno dvostolpno recenzijo prve dvojne številke „Meddobja“ iz katere posnemamo ne nekaj odstavkov:

„Središče kulturnega dela slovenske emigracije je v Buenos Airesu. Prav tam se je v zadnjem času začela Slovenska kulturna akcija, ki naj konsolidira slovensko kulturno dejavnost v emigraciji... Literarna revija je že zagledala beli dan. Pred menoj leži prvi zvezek 'Meddobja'. Že ime samo kaže, kje smo, da živimo v dobi, ki je vez med časom Dom in Sveta in med tem, ki mora priti, med dobo, ki se bo rodila, ko bo materialistični sistem pri nas doma v popolni plehkosti... Naj za konec dodam tole misel: slovenska emigracija bo v svetu pomenila samo toliko, v kolikor bo mogla svetu prikazati svoje kulturno delo. Nič ne pomagajo naporu kulturnih delavcev, če nimajo zaledja, če ni bralcev, če ni naročnikov. S kolikimi naporu je zvezana iz-

daja ene same knjige! In mislim, da ni preveč, če pričakujejo tisti, ki se s kulturo mučijo, da bodo Slovenci po svetu darovali za kulturno življenje vsaj tisti minimum, ki je potreben, da se slovenska knjiga in slovenska beseda na tujem ohranita.“ — Kritič še posebej ocenjuje Novakovo črtico „Jakob Sršen“, šulinova „Odhrojene stopinje“, Anice Kralj „Obisk pri Barj Remec“, prof. Lenčka „Pismo iz Nemčije“, Jurčecov esej, Maroltovo kroniko o umetnosti v domovini in zlasti pesniško žetev tega zvezka.

PISMA

Akad. slikarica Aleksa Ivanc iz Rima, 30. avgusta: „Vidim, da je velika delavnost in mnogo idealizma med vami. Da bi imeli veliko uspeha, iskreno želim. Meštrovičeve umetnine bi tudi mene zanimala, kajti tega velikega mojstra zelo občudujem...“

Vinko Mirt, Sao Paulo, Brazilija, 22. avgusta: „Pozdravljam Vašo nad vse potrebno akcijo, katera — sem prepričan — bo veliko koristila pozitivni in ohranitvi slo-

venske emigracije... Slovenskih izobražencev tukaj ni veliko, vendar še vedno kateri, ki mu je pri sreču dobra in kulturna stvar.“

Akad. kipar France Gorše, Cleveland, USA, 7. septembra: „Meddobje — torej kar odkrito povem, da sem bil prijetno iznenaden. Častitam! Takšna oprema, zunanja oblika je povsem nekaj novega. Kar je pa še važnejše, in to lahko brez ovinkov povem, je vsebina revije, ki človeka najbolj pritegne in nase naveže. Kot dober, odkritosrčen prijatelj pritegne prijatelja. To je stvar, ki smo jo v naši emigraciji tako zelo pogrešali vse doslej. Marsikateremu sem že pokazal 'Meddobje' in skoraj vsakega je takoj navdušilo.“

Akad. slikar Božidar Kramolc, Toronto, Canada, 1. septembra: „Primerak 'Meddobja', ki ste mi ga poslali, mi je zelo všeč. Olja so lepo reproducirana in vidi se, da gospodična Remčeva zna! Napisal bom nekaj o tej naši novi reviji.“

TEDEN SLOVENSKEGA TISKA

Po iniciativi Slovenskega organizacijskega sveta priredi Odbor za Slovensko hišo v dneh od nedelje 26. septembra do nedelje 3. oktobra t. l. teden slovenske knjige, ko se bodo pred cerkvami slovenskih božjih služb prodajale knjige vseh obstoječih naših knjižnih založb. Iskreno pozdravljamo to zamisel in ji želimo mnogo uspehov. Ne samo zaradi svojih publikacij — saj sta izšli doslej le dve, ki sta napredaj —, ampak predvsem zato, ker je čimvečja razdelitev slovenskih knjig med naše ljudi poročstvo za kulturno rast našega življa v izseljenstvu, kar je tudi namen prizadevanj naše akcije.

V vsako slovensko družino, pa tudi v vsako fantovsko in deklško sobo, v vsako sobico posameznika, spada knjižnica slovenskih knjig. Med temi knjigami pa morajo biti na častnem mestu one, ki smo jih izdali že tu zunaj. To so pa izdali naši in jaz sem to prizadevanje podprl z nakupom, naj se ob vsaki priložnosti pred seboj in pred drugimi pobaha vsak čas vsakdo med nami, ko jo pogleda ali drugim pokaže svojo knjižnico! In naj si zadovoljno pomane roke, češ to je tisti moj kapital, ki mi ncsj najvišje obresti!

PROSIMO VSE SVOJE ČLANE IN PRIJATELJE, NAJ
PODPREJO AKCIJO ZA SLOVENSKO HIŠO!

Tisk: Talleres Gráficos Federico Grote, Montes de Oca 320, Bs. As.
(Ladislav Lenček C. M.)